

PS

Mit kidnappede barn

I 1999 blev den ni år gamle Christian kidnappet fra sin mor Kirsten Chesnut. Kidnapperen var Christians egen far. Siden da har Kirsten Chesnut kæmpet for at få sin søn tilbage. Sultestrejket på Christiansborg, drevet systemet til vanvid. I ni år så hun ikke sin søn, men så blev han 18 år og bestilte en billet fra USA til Danmark

En del af den indbyggede anatomi i den klassiske kamp mellem mennesket og systemet er, at mennesket, som tiden går og uretfærdigheden består, forandrer personlighed. Hun er ikke bare sig selv, men også sin sag, og af og til mister hun kontrollen. Hun bliver desperat, afmægtig, enøjet og i de værste tilfælde skør.

I tilfældet Kirsten Chesnut kunne man frygte det værste. Først blev hendes dreng kidnappet af sin egen far, siden blev hun stemplet som den egentlige forbyrder, og i ni år har hun vidst, at sønnens højeste ønske var at se sin mor, men hun har ikke kunnet opfylde det.

Så at den 51 år gamle kvinde, der åbner døren til en lille lejlighed i udkanten af Frederiksberg, ikke har mistet forstanden, men med dyb stemme og drævende, sund nordjysk accent er i stand til at rede-gøre for sin sag, er i sig selv mirakuløst. Men den kvinde, hun var engang, er hun alligevel ikke længere. For hun er afmægtig, hun ser verden gennem sin sag, hun er blevet skrøbelig, og nogle af de mennesker, der stillede sig på hendes side, har hun stødt fra sig.

»Jeg skælder hende ud og smider hende ud af mit kontor, og jeg siger til hende, at hvis hun ikke taler ordentligt, så står jeg af. Men hun er desperat, og jeg er nødt til at sige, at det er mig, der er den stærke«, siger folketingsmedlem Anne Marie Melgaard (S), der lige er blevet medlem af Folketingets retsudvalg og har tænkt sig at udnytte den platform, indtil systemet har givet Kirsten Chesnut oprejsning.

»Jeg har kæmpet for at komme ind i retsudvalget alene på grund af den her sag, og jeg kan godt love dig, at den dør ikke. Jeg har simpelthen så dårlig en smag i

mundten, når jeg hører hvad partierne især til venstre i Folketinget siger om retssikkerhed for den ene og for den anden, og så accepterer de bare det her!«.

Også Peter Skaarup fra Dansk Folkeparti, som har kæmpet på Kirsten Chesnuts side, er til tider gået træet, men har stadig respekt for, at hun kæmper for den oprejsning, som han mener, systemet skylder hende: »Hun har virkelig kæmpet med boksehandskerne på, og det har givet hende nogle skrammer«.

Kirsten Chesnut ved godt, at hun har stødt mennesker fra sig. »Da jeg blev sat på jorden, var jeg det mest tilgivende, du kan tænke dig. Men man kan sparke så meget til et menneske, at det er nødt til at sparke igen, og det menneske, jeg er blevet til, er ikke altid et menneske, jeg bryder mig om«.

Hovedpersonen i den tragiske historie bor i Louisiana i USA og hedder Christian Chesnut. I ni år så han ikke sin mor. I dag er han 18 år, og da Politiken forleden spurgte ham, hvad de ni år har betydet, sagde han:

»Det er, som om jeg ikke har haft, hvad alle andre har haft. Jeg havde ikke det menneske, som alle andre har. Jeg tænkte på hende hver dag, og når jeg var sammen med en ven og hans mor, tænkte jeg meget over det«.

Han vidste godt, at hans mor kæmpede for, at de skulle være sammen igen, og det gør ham på sin vis glad.

»Det er en god og en dårlig følelse. Jeg er glad for, at hun kæmpede, men jeg synes ikke, hun skulle have behøvet det«.

Rejsen til Danmark

I juni 1997 var et mislykket ægteskab ved at være forbi, og afslutningen var ikke køn. Det var en skilsmisse, hvor der blev kæmpet fra komma til komma, fra dollar

til dollar og helt ned til fordelingen af campingudstyret. Også om Christian blev der kæmpet, og i det første udkast til et forlig fra 18. juni 1997 har distriktsdommeren ved retten i byen Sankt Charles i Louisiana med håndskrift tilføjet, at »barnet må ikke tages ud af staten Louisiana, før der er afsagt resolution om forældremyndigheden«.

Men 13 dage senere blev forældremyndighedsspørgsmålet imidlertid afgjort ved et mere forsonligt forlig, hvor begge forældre var enige om, at det bedste for Christian ville være, at de delte forældremyndigheden, men at han skulle bo hos sin mor.

Da forældremyndighedsspørgsmålet nu var afgjort, var Kirsten Chesnut ikke i tvivl om, at hun måtte rejse til Danmark på ferie, og at hun måtte tage Christian med. Hun var heller ikke i tvivl om, at hun ville vende tilbage.

»Amerika var blevet mit land. Der havde jeg venner, mit arbejde, mit hus, og der skulle Christian vokse op«, siger Kirsten Chesnut, og året efter købte hun to returbilletter til Danmark med afrejse 2. juni 1998.

»Den sommer, Christian og jeg tager hjem, er det for at se min far for måske sidste gang, for han var terminalt syg. Der siger jeg til min mand: Hvornår vil du ha-

ve sommerferie? Det ville han ikke svare på. Til sidst siger jeg: Nu bestemmer du dig! Så siger han, at jeg får aldrig nogen-sinde lov til at tage Christian med til Danmark i mere end otte dage ad gangen. Det skal han nok sørge for. Så siger jeg slut. Jeg tager de første fire uger af sommerferien«.

For hendes mand lignede det bare ikke en ferie, men en regulær bortførelse, og mens Kirsten og Christian holdt ferie i Danmark fik han 16. juni en dommers ord for, at Kirsten Chesnut ulovligt havde bortført deres søn.

Herefter trådte den såkaldte Haagerkonvention i kraft, og den siger, at det er myndighederne i det land, hvor barnet er ulovlig. Så da det danske Civilretsdirektorat modtog sagen fra den amerikanske centralmyndighed, var de ikke i tvivl om, at Christian var ulovligt bortført, og 17. juni sendte direktoratet sagen til fagedretten i Aalborg, hvor Kirsten Chesnut formodedes at opholde sig. Fra sin mands familie i USA var Kirsten Chesnut godt klar over, at han var gået til myndigheder-

ne. Hun havde også talt med ham selv, og han havde fortalt hende, »at du skal flytte din brede bagdel hjem til USA, for du er jo kidnapper«.

Men at de danske myndigheder var ved at forberede en anholdelse, gik først op for hende, da fageden en dag stod foran hendes forældres dør. »Rent faktisk er vi heldige. For jeg sidder nede ad vejen hos en veninde og drikker kaffe, da politiet og socialrådgiverne står der, og så tør jeg ikke tage hjem. Jeg er skræmt fra vid og sans, men begynder at undersøge det hele og finder ud af, at jeg er udsat for en hemmelig retssag«.

Herefter ringede hun til fagedretten i Aalborg og fik at vide, at hun skulle melde sig, men det gjorde hun ikke. Hun kontaktede advokat Bertha Lund, som havde erfaring i bortførelsessager, og der blev fastlagt en fagedretssag til 7. juli. Men Kirsten Chesnut mødte ikke op. Hun sad to gader fra retslokalet med sin mobiltelefon, og her fik hun at vide af sin advokat, at politiet ville anholde hende. Derfor blev hun væk.

Set udefra gjorde Kirsten Chesnut i denne fase alt det, som et menneske med god samvittighed ikke skulle. Da fageden ikke traf hende, lod hun være med at melde sig bagefter, da hun senere undlod at melde sig, blev mistanken forstærket, og ved det helt afgørende fagedretsmøde sendte hun sin advokat, mens hun selv opholdt sig i nærheden med en mobiltelefon. På spørgsmålet om hun ikke her traf en række fatale beslutninger, svarer hun:

»Nej. For hvis jeg møder op, så bliver jeg tilbageholdt, min søn bliver sendt til USA, og jeg kunne ikke følge efter, fordi min eksmand samtidig indledte en kriminal-sag«.

Sammensværgelsen

Meget af det, som foregik i de første hektiske dage, har Kirsten Chesnut først fundet ud af, efter at hun har søgt aktindsigt. Den har overbevist hende om, at Civilretsdirektoratet, den amerikanske centralmyndighed og fagedretten har været forlovet på en måde, som er i strid med de mest grundlæggende principper i dansk ret.

Ikke af ond vilje mod hende. Hun tror ikke, at der er et eneste menneske, som personligt vil hende det ondt, og hun ønsker ikke, at der skal rulle hoveder. Men hun tror, at sagen var afgjort på forhånd, og det fremgår tydeligt af papirerne, at fageden allerede en uge før retsmødet 7. juli havde en plan for, hvad der skulle ske.

GENFORENET. Lørdag den 20. februar 1999 blev Kirsten Chesnuts søn Christian kidnappet, og der skulle gå ni år og en kamp for livet før de endelig blev genforenet. Foto: Sara Galbiati

Den plan orienterede de Civilretsdirektoratet om, som sendte den videre til den amerikanske centralmyndighed:

»Retten har meddelt, at der vil være politiet og personale fra de sociale myndigheder til stede, men naturligvis bevares dette som en hemmelighed over for Ms Chesnut og hendes advokat. Hvis Ms Chesnut nægter at oplyse retten om Christians nuværende opholdssted, vil retten lade politiet arrestere Ms Chesnut. Hvis Ms Chesnut oplyser retten om Christians opholdssted, vil retten tage Christian i forvaring. I denne forbindelse har retten udtalt håb om, at Mr. Chesnut vil komme til stede i Danmark i forbindelse med retsmødet, men vi forstår, at retten vil drøfte dette spørgsmål med Mr. Chesnuts advokat pr. telefon«.

Samme dag takkede den amerikanske centralmyndighed i en fax med ordene: »Thank you for your 1 July fax in this case. I am hopeful that everything will work out on Tuesday as planned.«

For Kirsten Chesnut viser dette, at de danske myndigheder købte alle forklaringer og papirer, som kom fra USA uden at foretage den mindste selvstændige prøvelse. De fattede aldrig, at distriktsdommerens oprindelige forbud mod at tage Christian ud af Louisiana blev ophævet, da der blev indgået forlig om forældremyndigheden 13 dage senere.

Derved kom Civilretsdirektoratet bevidst eller ubevidst til at påvirke fagedretens afgørelse, og den opfattelse deles af en række af de mennesker, der har sat sig ind i sagen.

»Civilretsdirektoratet og de danske domstole traf en afgørelse på et forkert grundlag. De undersøgte ikke de papirer, de fik fra Amerika, og det grundlag, de besluttede, at Christian skulle udleveres på, var ikke godt nok«, siger Anne Marie Melgaard fra Socialdemokraterne. Gudrun Laub, der er jurist, tidligere vicepolitimester og medlem af Folketinget indtil 2005 har samme opfattelse.

»Jeg mener, Kirsten Chesnut har en sag. Der er begået uret mod hende, og fejlen

Fortsættes på side 4

KIDNAPPET. Den 20. februar 1999, dagen efter sin ni års fødselsdag blev Christian kidnappet da han skulle til købmanden. Det blev starten på et ni år langt mareridt for Christian og hans mor Kirsten. Privatfoto